

ἀσπίδα ἡ, Ἰ. Ἀθ. Ἰ. Π. Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Πάρ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀσπίδα Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Ρόδ. Χίος ἀσπίθα Σκῦρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσπίδα. Ἐν ἱσμάτι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐκ Ρόδου ἀπαντᾷ καὶ ἀρχαιότερος τύπ. ὄνομαστ. ὁσπίς.

1) Ὁ τῶν ἀρχαίων ὄφις ἀσπίς τῆς τάξεως τῶν ἐχιδῶν (viperidae) Ἰ. Π. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Μακεδ. (Σισάν.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.: Φρ. Εἶναι ὁσπίδα (κακὸς) Θράκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Σπίδα καὶ ὡς κύριον ὄν. ἐν ἱσμ. Μακεδ. (Ἀρν.):

Λιάκινα λέν τῇ μάννα μου, Σπίδα τὴν ἀδιρφή μου
κ' ἱμέ μὴ λέν Λιακόγιαννον, δράκουν ἔχου πατέρα.

Συνών. ἀσπίδι. 2) Ὁ μυθικὸς δράκων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ ἅγιος Γεώργιος εἰκονιζόμενος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἁγίου Ρόδ. 3) Μυθικὸς δράκων ἀποτελῶν θέμα εἰς παραστάσεις ἐπὶ λαϊκῶν κεντημάτων Σκῦρ. 3) Βραχίων ἐκ μετάλλου εἰς σχῆμα συνεσπειρωμένου πτερωτοῦ δράκοντος ἐξαερώμενος ἐγκαρσίως ἐκ τῶν μανουαλίων ὡς κηροπήγιον ἢ ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου ἄνωθεν τῶν δεσποτικῶν εἰκόνων πρὸς ἐξάρτησιν τῆς κανδήλας Ἰ. Ἀθ. 4) Μαγικὸς ἵππος ἐν παραμυθίῳ Κρήτ. Πάρ.: Παιδί, ἀποδῶ γὰρ νὰ πᾶς ἴσαμε ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἡ ὥραία τοῦ κόσμου εἶναι εἰκοσι χρονῶν δρόμος, ἀλλὰ ἐσὺ θὰ πᾶς σὲ μὴ ὥρα, γιὰ τὴν θὰ σοῦ δώκω τὴν ἀσπίδα μου ποῦ εἶναι φωτὶς μόνάχη (ἐκ παραμυθ.) Πάρ.

ἀσπίδι τό, Κωπνλ.

Ἰ. ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπίδα.

Ἀσπίδα 1, ὁ ἰδ.: Φρ. Σὰν τὸ ἀσπίδι τρέχει (γρήγορα).

Ἀσπιδόλεοντας ὁ, ἀμάρτ. Ἰ. Σπιδόλεοντας Θήρ. Κρήτ. Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπίδα καὶ λέοντας. Ὁ τύπ. Σπιδόλεοντας παραδίδεται καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. παρὰ τὸν τύπ. Σπιδόλεοντας ὡς ὄνομα ἥρωος.

1) Παρωνύμιον ἥρωος παραμυθίου Πάρ.: Ὁ Κοντογιαννάκης ὁ Σπιδόλεοντας. 2) Ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος Θήρ. Κρήτ.

ἄσπιλας ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄσπιλος.

Εὐχὴ τοῦ ἀποδείχνου ἀναγινωσκομένη καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἀρχομένη δὲ διὰ τοῦ «ἄσπιλε, ἀμόλυντε κττ.»: Εἶπαν τὸν ἄσπιλον πόμπι.

ἀσπιρίνη ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ Γερμαν. *Aspirin*.

Τὸ ἀκετυλοσαλικυλικὸν ὀξύ, φάρμακον ἀντιρρευματικὸν καὶ λυσίπνον. [**]

ἄσπιτος ἐπιθ. Ἰ. Ἀθῆν. Παξ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σπῖτι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν. Συνών. ἀσπίτωτος, ξεσπίτωτος.

ἀσπίτωτος ἐπιθ. σύνθηθ. ἀσπίτουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπιτωτός < σπιτώω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσπιτος, ὁ ἰδ.: Ἀσπίτωτη οἰκογένεια. 2) Θηλ., ἡ μὴ ἐγκατασταθεῖσα εἰς ἴδιον οἶκον, ἀλλὰ διατρεφομένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἐπὶ ἐλευθερίου γυναικός: Τὴν ἔχει ἀσπίτωτη σύνθηθ. Βάρδα ἀπὸ ἀσπίτωτες Λεξ. Δημητρ.

ἄσπλαχνα ἐπίρρ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπλαχνος. Παρὰ Σομ. τύπ. ἄσπλαχνα.

Ἀνηλεῶς, ἀνοικτιρμόνως, σκληρῶς: Ἐδρεῖα τὸ παιδί

μου ἄσπλαχνα σύνθηθ. Κορμοὶ κομμένοι ἄσπλαχνα ἀπὸ τὸ σκεπάρνι τοῦ ὑλοτόμου ΠΝιρβάν. Ἀγριολούλ. 117. Συνών. ἄσπλαχνητα.

ἄσπλάχνητα ἐπίρρ. ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 43 ἄσπλάχνητα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπλάχνητος.

Ἀσπλάχνα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Δρόμαγε 'ς τὴν ἀτέλειωτη σιράτα τοῦ καταδότη,

ποῦ φαρμακώνει ἄσπλάχνητα τὴ μάννα ποῦ τὸν γέννα

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν.

ἄσπλάχνητος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἄσπλάχνητος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπλάχνητος < σπλάχνηζομαι.

Ἀσπλάχνος, ὁ ἰδ.

ἄσπλαχνιὰ ἡ, ἄσπλαχνία Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. ἄσπλαχνιὰ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσπλαχνία. Παρὰ Σομ. τύπ. ἄσπλαχνιὰ.

Ἀνοικτιρμὸς, σκληρότης ἐνθ' ἄν.: Ἰσμ.

Δὲν εἶναι κρῖμα καὶ ἄσπλαχνιὰ νὰ μὴ τοῦ κοιναρίσης;

(ἀναθρέψης) Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἡ ἄσπλαχνιὰ σου 'ναι πολλὴ κ' ἡ πίκρα μου μεγάλη ἄγν. τόπ.

ἄσπλαχνος ἐπιθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) ἄσπλαχνος Τσακων. ἄσπλαχνος Τσακων. ἀνέσπλαχνος Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσπλαχνος.

Ἀνηλεῆς, ἀνοικτιρμὸς, σκληροκάριος ἐνθ' ἄν.: Ἀσπλάχνος ἄνθρωπος. Ἀσπλάχνη γυναῖκα - μάννα. Ἀσπλάχνη παιδί σύνθηθ. Ὁ Τοῦρκος εἶναι ἡσυχος... μὰ φτάνει νὰ τὸν πειράξης καὶ τότε φαίνεται τί εἶναι... ἄσπλαχνο θεοῦ ΓΨυ-χάρ. Ταξίδι³ 125 || Γνωμ. Τὸν ἄσπλαχνο στέρνει ὁ Θεὸς 'ς τὴν κόλασι κ' οἱ κολασμένοι τότε διώχνουν Λεξ. Δημητρ. || Ἰσμ.

Μάθια γλυκά, μὰ 'ν' ἄσπλαχνα, θεότη δὲ φοβοῦσαι

καὶ τὴ ραῖζον δὴ γαρδία χωρὶς νὰ τὴ λυποῦσαι

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἐχω παιδιὰ κ' ἡ ἄσπλαχνη ἀρρώστια δὲ μ' ἀφίνει

νὰ πᾶ' νὰ πιάσω τὴ δουλειὰ λίγο ψωμί νὰ βγάλω

ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² 128. Συνών. ἄσπλάχνητος.

ἄσπορα ἐπίρρ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπορα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπορος.

Χωρὶς σπορὰν ἐνθ' ἄν.: Εἶν' ἀκόμα ἄσπορα, δὲ μπι-καμὶ οἱ σπόρον Ἀράχ.

ἄσποριὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἄσποριὰ Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄσπορία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλλειψις σπόρων ἐνθ' ἄν.: Μιγάλ' ἄσποριὰ φέτους Ἀράχ.

ἄσποριαστος ἐπιθ. πολλαχ. ἄσποριαστους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σποριαστός < σποριάζω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας σπόρους, ἐπὶ φυτῶν πολλαχ.: Ἀσποριαστος βασιλικός. Ἀσποριαστο ἀγγοῦρι.

ἄσπορος ἐπιθ. σύνθηθ. ἄσπορους βόρ. ιδιῶμ. ἄσπειρος ἐνιαχ. ἄσπορες Σκῦρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσπορος. Ὁ τύπ. ἄσπειρος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἔσπειρα ἀορ. τοῦ ρ. σπέρνω.

1) Ὁ μὴ σπαρμένος ἢ ὁ μὴ σπαρεῖς πολλαχ.: Τὸ ἄφηκα ἄσπορο τὸ χωράφι Κύθηρ. Θὰ τ' ἀφήκω ἄσπορο γιὰ νὰ κάμη

βοσκή Σίφν. Συνών. ἄσπαρτος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ σπείρας πολλαχ.: Ἐνόςφησε τὸ βούι μου κ' ἔμεινα ἄσπορος (βούι=βόδι) Κρήτ. Ἀπόμεινε ἄσπορος φέτι Ρόδ. Δὲν εἶχα σ'τάρ' ντίπ φέτου κ' ἔμ'κα ἄσπουρους Αἰτωλ. || Γνωμ. Ἐναν χρόνον ἄσπορος, πέντε χρόνους ἔρημος (τὸ γνωμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχού) Χίος || Παροιμ. Γιὰ τὸ κορωνίν ἐμείναμεν ἄσποροι (δὲν ἐσπείραμεν ἐκ φόβου μὴ φάγη τὸν σπόρον ἢ κορωνή. Ἐπὶ τῶν δι' ἀσήμαντον φόβον ἀποτυχίας μὴ ἐπιχειρούντων τι. κορωνίν=κορωνίδιν) Κύπρ. Συνών. ἄσπαρτος 2. 3) Ὁ μὴ ἔχων σπόρον, σπέρμα ἐνιαχ.: Ἀβγό ἄσπορο ἐνιαχ. Τὰ πρῶτα ποῦ κάνει τὸ δέντρο καὶ τὰ καλύτερα εἶναι ἄσπορα ὅλως διόλου Γ'Ξενοπ. Ἀναδυομέν. 26.

ἄσπουδα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. σποῦδα.

Χωρὶς σπουδήν: Ἀκόμα ἀργεῖ τὸ τρένο, ξεκίνα ἄσπουδα (μὲ τὴν ἡσυχίαν σου).

ἀσπούδαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀσπούδαχτος Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀσπούταχτος Θήρ. ἀσπούδατος ἐνιαχ. ἀσπούδατος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσπούδαστος=ὁ μὴ μετὰ σπουδῆς ζητούμενος.

1) Ὁ μὴ σπεύδων, ὁ μὴ βιαζόμενος Θήρ. Πόντ. (Οἶν.) Ἀντίθ. σπουδαχτικός. 2) Ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς καὶ δὴ ὁ μὴ μαθὼν ἐπιστήμην τινά, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Γιὰ νὰ σπουδάσῃ ὁ ἀδερφός μου ἔμεινα ἐγὼ ἀσπούδαστος. Μὴν ἀφίνης τὰ παιδιὰ σου ἀσπούδαστα, γιατί θὰ μετανοιώσῃς λόγ. κοιν. β) Ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας, ἀπονήρευτος πολλαχ.: Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω ἀσπούδαστο τὸ παιδί, θέλω νὰ ξέρῃ τὴ ζωή. Γιὰ ἀσπούδαστη τὴν περνεῖς;

ἀσπόχωμα τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπα καὶ χῶμα.

Ἡ Θηραϊκὴ γῆ. Συνών. ἄσπα 3.

ἀσπραγανξά ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἄγανο κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

Σίτος ἔχων τὸν ἀθήρα λευκόν. Ἀντίθ. μαυραγανξά.

ἀσπράγγουρο τό, Πόντ. (Ὁφ.) — ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. Ὁδηγὸς λαχανοκηπ. 53.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγγούρι.

1) Εἶδος σικυοῦ, παραλλαγή τῶν κιτρίνων σικυῶν Ὀλλανδίας, μὲ φλοιὸν ὀλίγον ζαρωμένον καὶ ὑπόλευκον καὶ σάρκα ὑποπράσινον ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ λευκάζων ὠριμος σικυὸς ὁ πρὸς σπορὰν φυλαττόμενος Πόντ. (Ὁφ.)

ἀσπραγκάθα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπραγκάθ-θα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθα.

Μεγάλῃ ἄκανθα τῶν ὀρεινῶν μερῶν μὲ φύλλα τεφρόχροα. Πβ. ἀσπράγκαθο.

ἀσπραγκανξά ἡ, Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκανξά (Ι).

Τὸ φυτὸν ἀσπράλαθος 1, ὁ ἰδ.

ἀσπράγκαθο τό, ἀσπραγάθι Κρήτ. ἀσπροκάθ-θι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀσπράγκαθο πολλαχ. ἀσπραγάθο Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) ἀσπράγκαθον Θεσσ. Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσπράγκαθον Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

Διάφορα ἀγριόχορτα μὲ στέλεχος ἢ φύλλα συνήθως τεφρόχροα τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθίων τῆς τά-

ξεως τῶν συνθέτων (compositae) 1) Κνίκος ἡ ἱεράκανθα (cnicus benedictus) καὶ κνίκος ὁ Συριακός (cnicus Syriacus) ἐνιαχ. Συνών. ἀγισγκάθι, καλὰγκάθο. 2) Γαλακτίτης ὁ γναφαλῶδης (galactites tomentosus), ἡ τῶν ἀρχ. λευκάκανθα Κέρκ. 3) Κενταύριον τὸ τοῦ ἡλιοστασίου (centaureum solstitialis) Ἡπ. Θεσσ. Συνών. φαλαρίδα. 4) Κίρσιον ἡ ἄκορνα (cirsium ἢ picnomon acarna), ἡ τοῦ Διοσκορίδου ἄκανθα λευκὴ πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκάθα 1 β, ἔτι δὲ ἀσπράγκαθος. β) Κίρσιον τὸ ἀστρωτὸν (cirsium stellatum) Κέρκ. 5) Σκόλυμος ὁ στικτός (scolymus maculatus) καὶ σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (scolymus Hispanicus) πολλαχ. 6) Ξάνθιον τὸ ἄκανθῶδες (xanthium spinosum) Θεσσ. κ. ἀ. Συνών. κολλητισίδα. 7) Ἀκανθος ἡ ἀκανθώδης (acanthus spinosus), πιθανῶς ἡ ἄκανθα ἀγρία τοῦ Διοσκορίδου Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ. 8) Εἶδος ἀτρακτυλίδος, πιθανῶς ἀτρακτυλὶς ἡ λευκόκαυλος (carthamus leucocaulus) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) [**]

ἀσπράγκαθος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπραγάθος Θήρ. ἀσπροάγκανθ-θος Κύπρ. ἀσπροκάθης Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπράγκαθο κατὰ τύπ. μεγεθ.

Τὸ φυτὸν ἀσπράγκαθο 4, ὁ ἰδ.

ἀσπραγκάθουλλας ὁ, ἀμάρτ. ἀσπραγάθουλλας Πελοπ. (Λακων.)

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀσπραγκαθούλλι.

Θάμνος ἀκανθώδης πρὸς κατασκευὴν σαρώθρων. Πβ. ἀζογκάθα.

ἀσπράδα ἡ, σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερσ. Τραπ. κ. ἀ.) ἀσπράδα ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 13 ἀσπράδα Πόντ. (Ἰμερ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀσπρά Χίος (Μεστ. Πυργ. κ. ἀ.) ἀσπρά Κάλυμν. ἀσπράτα Ἀπουλ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ὁ τύπ. ἀσπράδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀσπρίά. Τὸ ἀσπρά ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. ἀσπρία. Τὸ ἀσπρία ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀσπρία κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -ατα ληγόντων Ἰταλικῶν οὐσ.

1) Ἡ λευκότης, τὸ λευκὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσπράδα τῆς γυναίκας - τοῦ δέρματος - τοῦ λαιμοῦ - τῶν χειρῶν κττ. σύνηθ. Τὰ ὠραία τῆς ποδαράκια... πατούσανε μὲ τὴν ἴδια ἀλαφράδα τὴ χλόη, ὅπως ὅταν ἔδειχναν τὴ γυμνή τους ἀσπράδα 'ς τὸν ἥλιο ΠΝιρβάν. Ἀγριοιολούλ. 220 || Γνωμ. Ἡ ἀσπράδα νικάει ἐφτὰ ἀσκημάδες Ἀθῆν. || Ἀσμ.

Σύβνα τοῦ ἡλίου ἡ ἀδερφή, τοῦ βαδακιοῦ ἡ ἀσπράδα, ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα;

Πελοπ. (Λακων.)

Μέσα 'ς τὸ χιόνι λούστηκες καὶ πῆρες τοῖς ἀσπράδες καὶ πῆρες κι ἀπ' τὸ γασσεμὶ οὔλεις τοῖς νοστιμάδες

Χηλ.

Ποιὸς κρίνος ὠραιότατος σοῦ 'δωσε τὴν ἀσπράδα;

Χίος — Ποίημ.

Καὶ τὰ νεραντζομάγουλα ἄγγελοι τὰ σφουγγίσαν

καὶ μοῦ 'δωσαν γιὰ ὁμορφιά τοῦ κρίνου τὴν ἀσπράδα

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀσπρία 1, ἀσπρίδα 1, ἀσπρίλα 1, ἀσπροβόλημα, ἀσπρολόγημα. β) Λευκὸν σημεῖον, λευκὸν στίγμα Θεσσ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Πολλὰ ἀσπράδας ἔθ' ἡ τσόχα ἀπιθκέσ' (μέσα) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 1. γ) Τὸ νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ Θεσσ. κ. ἀ. Συνών. ἄδηλος 3, ἀναθόλα, ἀσπράδι 1 β, ἀσπρίλα 3, θόλα. 2) Ὁ σκληρωτικὸς χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Τραπ.): Τ' ὀμματί' ἡ ἀσπράδα. Συνών. ἀσπράδι 3.

